

var en Sag, man ikke kom helt bort fra. Naar vi sammenholder disse Udtryk, som den ærede Ordfører benyttede, med de Udtryk, som den højtærede Minister knytter til Ændringsforslag Nr. 170, vil man se, at dette Tilskud er noget, som den private Skole jo nok kan glæde sig ved at faa i de første 3 Aar, men der ligger en Tankegang bagved, som den private Skole ikke har saare megen Grund til at glæde sig over, idet det stærkt betones, at Beløbet kun er en 3-aarig Bevilling, og at det er Meningen, at disse 3 Aar skulde bruges til at tilvejebringe den anden Ordning. Tankegangen er sikkert den, at Staten og Kommunen i Fællesskab skal tage sig af denne Undervisning, saa at de private Skolers Mission her i København, Frederiksberg og Gentofte saa nogenlunde kunde være endt.

Jeg vil udtrykke min Glæde over, at der er blevet et Flertal i Udvalget om denne Bevilling, og forhaabentlig bliver der ogsaa et Flertal her i Salen. Jeg er glad for det, fordi jeg haaber, at det skal danne Afslutningen paa en saare vanskelig Udvikling indenfor den københavnske Skoleverden. Denne Udvikling har jo givet Anledning til en Række Stridigheder, der ikke altid har haft den blideste Karakter, mellem den saakaldte Skolering og Forældreforeningen. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) sagde, at han og hans Parti ikke vilde stemme for denne Bevilling. Jeg forstaar det saaledes, at denne Udtryksmaade ikke var tilfældig, og at det ærede Medlem og hans Parti altsaa ikke vil stemme mod Bevillingen, men vil afholde sig fra at stemme (Afbrydelse af K. M. Klausen). Ja, det vil jo saa Tiden vise, hvordan det ærede Medlem og hans Parti vil stemme. Det ærede Medlem begrundede sin Stilling med, at der ikke var saa stærk Trang til denne private Skole i de Kommuner, som der her er Tale om. Københavns Kommune har saaledes oprettet Mellemskole og Realskole, og den paataenker at oprette Gymnasieklasser, og der vil saa kunne faas den fornødne Undervisning der. Den Udvikling vilde blive fortsat, hvis der maatte vise sig Trang dertil. Jeg forstaar saa godt, at dette Standpunkt er i Overensstemmelse med den Tankegang, der raader indenfor det ærede Medlems Parti. Men jeg tror alligevel, at det ærede Medlem tager noget fejl, naar han mener, at dermed er Skoletrangen i disse Kommuner afhjulpel. Jeg vil i alt Fald for mit Vedkommende med Glæde være med til at stemme for et

Tilskud, saa at den private Skoles Virksomhed selv under den noget ejendommelige Form, den her har faaet, kan blive fortsat. Men jeg vil tage Afstand fra, at der i min anbefaling af denne Bevilling skulde ligge et Tilsagn om, at vi, naar de 3 Aar er gaaede, skulde være villige til at acceptere den Form for Undervisning, som Kultusministeriet og de paagældende Kommunalbestyrelser maatte blive enige om at etablere. Jeg kunde tænke mig, at Formen blev en saadan, at den kunde give Anledning til nogen Strid.

Jeg hørte med stor Glæde det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds' (K. M. Klausen) Slutningsbemærkning angaaende Ændringsforslaget om de 15,000 Kr. til Fortsættelsesundervisning for dansk Ungdom. Han sagde, at der var saa faa Sager, der kunde samle det danske Folk til enig Virken, men Skolen og deriblandt ogsaa denne Undervisning af Ungdommen havde denne Evne til at samle. Jeg vil gerne, at det ærede Medlem skulde fortsætte denne Tankegang noget længere. Thi Grunden til, at der indenfor Finansudvalget har været Enighed om disse 15,000 Kr., er den Form, som dette Forslag har faaet, nemlig at være, som det ærede Medlem rigtigt udtrykte det, frivilligt til alle Sider. Det skal saa prøves, hvor langt Frivilligheden kan bære. Det skal være mig en stor Glæde at kunne mødes med det ærede Medlem i Arbejdet paa saaledes at dygtiggøre den danske Ungdom til god borgerlig Virksomhed. Men det forekommer mig, at det ærede Medlems Standpunkt her ikke ganske stemmer med det, som han saa stærkt fremhævede vedrørende Københavns Undervisningsvæsen. Det er nemlig ikke Frivilligheden, der præger den Undervisning, der herinde er indrettet oven paa Folkeskolens Undervisning. Det ærede Medlem gjorde meget rigtigt opmærksom paa, at Betingelsen for, at Børnene kunde komme ind i Mellemskolen, var Aflæggelsen af en Prøve. Men hvor fuldkommen en Skole end maatte være, kan det jo tænkes, at disse Prøver er af en saadan Art, at de ikke ubetinget viser, om Børnene har eller mangler Evne til at modtage fortsat Undervisning. Man skal jo huske paa, at i 11 Aars Alderen kan mange Ting komme til at indvirke paa en saadan Prøves Udfald; man kan godt tænke sig, at Børn, der falder igennem ved en saadan Prøve, alligevel vil vise sig i senere Aar at have udmærkede Evner til at modtage den højere Undervisning, som deres Forældre maaske gerne vil yde deres Medvirken til at skaffe dem. I det Øjeblik, man kun